

9. Jirous I.M. Self-congratulation would be the death of any culture. Interview by Petruška Šustrova / I.M. Jirous // East European Reporter. – 1986. – Vol. 2. – № 1 (Spring). – P. 16-19.
 10. Jirous I.M. Zpráva o třetím českém hudebním obrození (úryvek) / I.M. Jirous // Alternativní kultura. Příběh česke společnosti 1945-1989 / Editor J. Alan. – Praha: Lidové noviny, 2001. – S. 541- 542.
 11. Kosatik P. Česka intelligence: od Jaroslava Golla po Magora / P.Kosatik. – Praha: Mlada fronta, 2011. – 392 s.
 12. Pilař M. Underground / M. Pilař. – Brno: Host, 1999. – 177 s.
 13. Plastic People of the Universe-seva.ru-Сева Новгородцев on-line [Электронный ресурс] – Режим доступа: <http://www.seva.ru/rock/>
 14. Vaněk M. Kytky v popelnici. Punk a nova vlna v Československu / M. Vaněk // Ostrůvky svobody: Kulturní a občanské aktivity mlade generace v 80. letech v Československu. Sborník / Ústav pro soudobé dějiny AV ČR. – Praha: Votabia, 2002. – S. 175- 235.
 15. Veselý L. Underground (Charty 77) / L. Veselý // Opozice a odpor proti komunistickému režimu v Československu 1968-1989 / Ed. P. Blažek; Ústav českých dějin FF UK. – Praha: Dokořan, 2005. – S. 111-118.
 16. Vodrážka M. Rock je mrtev: Manifest chaotické hudby / M. Vodrážka // Vokno. – 1990. – № 17. – S. 91-101.
 17. Yanocik J. The Plastic People of the Universe (March 1996) [Электронный ресурс] / J. Yanocik. Режим доступа: <http://www.furious.com/PERFECT/pulnoc.html>.
- * Андеграунд (англ. «підпілля») – визначення мистецького і життєвого стилю, який перебуває в опозиції до офіційної культури і всіх форм суспільного конформізму.

УДК 94:323(594)»195/196»

А.Р. Галушка-Адайкін

РЕФОРМИ СУКАРНО В ПЕРІОД РАННЬОЇ «КЕРОВАНОЇ ДЕМОКРАТІЇ» (КІНЕЦЬ 50-Х РР. – ПОЧАТОК 60-Х РР. ХХ СТ.)

Галушка-Адайкін А.Р. Реформи Сукарно в період ранньої «Керованої демократії» (кінець 50-х рр. – початок 60-х рр. ХХ ст.)

В статті розглядається процес реформування в Республіці Індонезія після проголошення президентом країни Сукарно нової політико-ідеологічної системи «Керована демократія». Велику увагу приділено процесу централізації влади, партійній боротьбі, взаємовідносинам між цивільним керівним апаратом та військовою верхівкою.

Ключові слова: конституція, манифест, націоналізм, Панчасіла, Сукарно, уряд.

Галушка-Адайкін А.Р. Реформы Сукарно в период ранней «Управляемой демократии» (конец 50-х гг. – начало 60-х гг. ХХ ст.)

В статье рассматривается процесс реформирования в Республики Индонезия после провозглашения президентом страны Сукарно новой политико-идеологической системы «Управляемая демократия». Большое внимание уделено процессу централизации власти, партийной борьбе, взаимоотношениям между гражданским управленческим аппаратом и военной верхушкой.

Ключевые слова: конституция, манифест, национализм, Панчасила, Сукарно, правительство.

Galushka-Adaykin Anton R. Sukarno reforms during the early «Demokrasi terpimpin» (late 50's - early 60's of the XX century).

In the article are covered the process of reform in the Republic of Indonesia after the proclamation a new political and ideological system, «Demokrasi terpimpin», by President Sukarno. A lot of attention is paid to the process of centralization of power, the party struggle, the relationship between civil administrative apparatus and the military elite.

Key words: constitution, manifesto, nationalism, Pancasila, Sukarno, government.

Ще зовсім молода Республіка Індонезія у другій половині 50-х рр. ХХ ст. зіткнулась із проблемою негайного реформування політичної системи в країні. Час пошуків найбільш відповідної для Індонезії системи керування закінчився. Президент країни Сукарно в умовах жорсткої боротьби із своїми політичними конкурентами створює нову ідеологічно-політичну систему, що увійшла до історії під назвою «Керована демократія».

Серед наукових праць стосовно еволюції індонезійського суспільства наприкінці 1950-х років слід виділити дослідження Херберта Фейта, який є одним з найбільш відомих фахівців в галузі індонезіології [2, 3]. Дослідження австралійця Рекса Мортімера є поглядом західної людини, але із прокомуністичним світоглядом, на еволюцію індонезійської Компартії, на поступове зближення Сукарно та Компартії [8]. Його дослідження умовно можна поділити на дві частини: перша торкається періоду 1951-1959 рр., а саме вихід Компартії Індонезії на провідні позиції в суспільно-політичному житті країни, друга присвячена періоду з 1959 року по 1965 рік, де автор аналізує синтез комуністичної ідеології та націоналізму Сукарно у вигляді його «Керованої демократії». Свідок досліджуваних подій, Даніель Лев послідовно та хронологічно проаналізував трансформацію індонезійського суспільства на шляху до встановлення «Керованої демократії» [7]. Праця Нура є важливою з огляду на аналіз діяльності ісламських партій в країні [9]. У біографії Сукарно, що була написана американською письменницею та журналісткою Сінді Адамс, міститься матеріал щодо світогляду та вчинків батька індонезійської революції та першого президента Республіки Індонезія [1].

Метою даної статті є аналіз суспільно-політичного життя в Індонезії наприкінці 1950-х років, дослідження аспектів розвитку індонезійського суспільства, пов'язаних із встановленням в країні «Керованої демократії».

Наприкінці 50-х років ХХ ст. в Індонезії сталась чергова політична криза: такі політичні партії, як Масуумі, PSI, PNI, NU намагались відкласти заплановані на 1959 рік вибори нижньої палати парламенту, побоюючись (й не безпідставно) перемоги Комуністичної партії Індонезії. По країні поширювались чутки, що Сукарно хоче створити нову партію, що стане щось на кшталт державної, або військові замислили переворот. Конституційна рада також зайшла у глухий кут в процесі створення нового головного закону Республіки Індонезія.

Насутіон запропонував замість створення нового головного закону країни повернути Конституцію 1945 року. Конституцією 1945 року була передбачена система, яку очолював президент, який володіє великими повноваженнями. Його влада обмежується відповідальністю за свої вчинки перед обома палатами парламенту країни. У цій Конституції передбачено існування профспілок, представництв робітничого класу та селянства, співтовариств праці. Незважаючи на те, що в Конституції не передбачена багатопартійна система, але ж вона й не заборонена. З огляду на релігію та ідеологію цей варіант Конституції зобов'язував релігійні конфесії спиратись не тільки на власні релігійні звичаї, але й вважати Панчасілу основою національної філософії.

Сукарно не хотів повернення до Конституції 1945 року. У цій пропозиції він бачив лише бажання військових на чолі із Насутіоном створити систему у якій вони б були єдиною правлячою силою. Збройні сили Індонезії у той же час було прирівняне до співтовариства праці. В середині листопада 1958 року Насутіон запропонував, щоб військові мали право приймати активну участь у політичній діяльності, але не мали право керувати діяльністю уряду. Незважаючи на таку пропозицію, цивільні відчували занепокоєність та побоювались можливості військового перевороту, зважаючи на захват влади військовими протягом липня-листопада 1958 року у багатьох країнах «третього світу» (Ірак, Пакистан, Бірма, Таїланд та Судан).

Сукарно швидко змінив своє ставлення до можливості повернення Конституції 1945 року: тепер він вважав, що тільки завдяки цьому варіантові Конституції він зможе сконсолідувати усі політичні сили країни й не допустити розколу країни. Партійні лідери та їх прибічники вважали, що краще погодитись на все, що запропонує Сукарно, ніж чекати на військовий переворот, лише Масуумі як і раніше спиралось встановленню системи «керованої демократії».

Національна та Комуністична партії Індонезії висловили свою згоду із поверненням конституції 1945 року вже на початку 1959 року. На початку лютого погодилась й NU, що сталося завдяки тиску на лідерів партії з огляду на можливість притягнення їх за корупцію. Уряд постановив запропонувати Конституційній Раді розглянути повернення до дії Основного Закону в редакції від 1945 року. У разі, якщо б члени NU у складі Конституційної Ради погодились із пропозицією уряду, вдалось би набрати 2/3 голосів необхідних для прийняття рішення. У той же самий час Сукарно знов вирушив у навколосвітній вояж, а лідер Масуумі Ідхам Чалід робив хадж до Мекки. Без них ситуація знов зайшла у глухий кут: начебто спочатку погоджуючись із поверненням Конституції 1945 року, в останній момент фракція NU в Конституційній Раді змінила своє рішення. За повернення Конституції 1945 проголосувало 56% членів Ради, що було далеко від необхідних 2/3 від загальної кількості членів Конституційної Ради.

Уряд у той же час досяг перемир'я із ачеськими повстанцями. Цьому регіону був наданий статус Daerah Istimewa (Спеціальний Район), тобто автономія у питаннях релігії, права та освіти. Усіх

повстанців було амністовано, а лідер Ачеського руху Дауд Б'юреех отримав губернаторську пенсію із можливістю займатися питаннями благоустрою регіону. Звісно, що цей крок уряду мотивувався віддаленістю Ачеху від інших регіонів, й не було ніякої можливості для повстанців у інших регіонах отримати подібні ж преференції від джакартського уряду.

Виходячи з того, що Конституційна Рада не в змозі вирішити питання з поверненням Конституції 1945 року, Насутіон запропонував встановити цей варіант головного закону за допомоги президентського декрету. Представники Національної та Комуністичної партії погодились, що це можливо єдиний засіб подолати спротив ісламських партій, що і між собою не могли домовитись, але й не входили до коаліції із іншими партіями. 3 червня Насутіон тимчасово заборонив будь яку відкриту політичну діяльність, попросив засоби масової інформації спокійно реагувати на події в країні, не нагнічуючи становище. Уся Індонезія чекала на повернення президента із своєї подорожі.

29 червня, як і було заплановано, він повернувся до Джакарти і відразу ж відчув занепокоєння з огляду на зростаючий вплив Насутіона на політичне життя в країні. Сукарно вирішив погодитись із пропозицією Насутіона й 5 червня розпустив Конституційну Раду та відразу ж видав декрет про встановлення Конституції 1945 року новим головним законом країни. В цьому декреті було чітко зауважено, що дотримання мусульманами шаріату є не обов'язковим, це є власною справою кожного віруючого, і держава не буде встановлювати контроль за подібним дотриманням. Зрозуміло, що цей декрет був неконституційним з огляду на останній варіант головного закону країни, однак більшість сприйняла його із полегшенням, сподіваючись, що він виведе країну із глухого кута партійних непорозумінь та постійних сварок.

9 червня було оголошено про створення так званого «Робочого кабінету» з Сукарно у ролі прем'єр-міністра та Джуанди у ролі «головного» міністра. З попереднього кабінету міністрів до нового увійшли Леймена, Чайрул Салех та Субандрію, Ідхад Чалід залишився поза урядом, але пост міністра релігії залишився в руках Nahdatul Ulama, що для них було найголовніше. Комуністів в уряді не було, але деякі з нових міністрів позитивно ставились до ідей, що пропагувались цією партією. Сукарно хотів ослабити позиції Насутіона, задіявши його в уряді та замінивши його на свою людину на чолі збройних сил Індонезії. Мало того, що йому це не вдалось, більш того, Насутіон став міністром оборони та безпеки країни та залишився головою на своїй колишній посаді й навіть голови сухопутних, повітряних та морських військ увійшли до складу уряду.

Взагалі можна сказати, що Сукарно пішов на реформи, тобто на встановлення «Керованої демократії», завдяки трьом головним причинам:

- національна безпека; сепаратизм загрожував цілності та стабільності країни;
- економіка; часті зміни урядів призвели до відсутності чіткого економічного курсу розвитку Індонезії;

- політика; законодавчий орган країни не зміг створити новий варіант Основного закону, який би змінив би тимчасову Конституцію від 1950 року.

5 липня 1959 року рівно у 17.00 перед Палацом Незалежності у Джакарті Сукарно зачитав свій перший декрет. Головними тезами, що містились в президентському декреті, було скликання тимчасової верхньої палати парламенту, повернення Конституції 1945 року, розпуск існуючого варіанту парламенту.

Були створені нові органи, спрямовані на втілення у життя «Керованої демократії», наприклад, Dewan Nasional був замінений на Dewan Pertimbangan Agung (що можна перевести як Верховна Рада з Вирішення), що, до речі, згадувався у Конституції від 1945 року. Згодом Сукарно видав наказ, за яким заборонялось вищим політичним діячам та керівникам державних підприємств ставати членами будь-яких партій. Представники влади на місцях з цього моменту підпорядковувались не місцевим радам, а повинні були до обрання нових рад, звітувати про проведену роботу напряму до центру у Джакарті.

У своїй промові на святкуванні Дня незалежності 17 серпня 1959 року Сукарно чітко сформував ідеологію «керованої демократії». Ця промова увійшла у історію як Manipol (Manifesto Politik, Політичний Маніфест). В своїй промові Сукарно закликав націю до повернення революційного піднесення, соціальної справедливості, повернення до курсу Панчасіли. Більш того, на початку 1960 року він ввів у обіг нове гасло, що стало, напевно, однією з найскладніших аббревіатур в історії людства – USDEK, що значило Undang-Undang Dasar 1945, Sosialisme ala Indonesia, Demokrasi terpimpin, Ekonomi terpimpin dan Kerpriadian Indonesia, а в перекладі «Конституція 1945, Соціалізм по-індонезійськи, Керована демократія, Керована економіка та Виключність Індонезії».

Manipol-USDEK почали вивчати на усіх рівнях освіти: з початкової школи до вищих навчальних закладів. Преса обов'язково була повинна підтримувати новий політичний курс. Декілька редакцій,

що були на боці Masyumi та PSI, що відмовились пропагувати Manipol-USDEK, були відразу ж закриті. У період з 1959 по 1961 роки загальний тираж газет зменшився на третину, а загальна кількість самих газет, що друкувались, знизилась з 90 до 65 найменувань.

25 серпня 1959 року з метою побороти шалену інфляцію було проведено грошову реформу: національна валюта індонезійська рупія була знецінена на 75%, а банкноти у 500 та 1000 рупій стали коштувати лише одну десяту від своєї номінальної вартості. Крім цього було заморожено банківські депозити, що вдарило, перш за все, по китайському населенню країни. Керівництво в регіонах, більшістю військове, часто-густо відмовлялось впроваджувати цю хибну, на їх погляд, реформу.

Військові все частіше і частіше почали втручатись до політичного та економічного життя країни. У травні 1959 року військовою верхівкою було прийнято рішення про заборону з 1 січня 1960 року будь яких торговельних операцій в селах та невеличких містах іноземними громадянами. Ця заборона вдарила по торговцях з Індії та з арабських країн, але найбільше, що й було задумано військовими, це зачепило китайське населення країни. Таким чином армійські лідери намагались погіршити доброзичливі зв'язки Джакарти та Пекіну та водночас завдати удару по позиціях комуністів в країні. Наприкінці 1959 року війська почали примусову евакуацію китайського населення до великих міст. В кінці кінців приблизно 119 тисяч китайців були депортовані з країни. Зрозуміло, що уряд КНР розпочав дуже серйозний дипломатичний тиск проти Джакарти. Сукарно та лідери Комуністичної партії Індонезії намагались хоча б не допустити більш жорстоких заходів з боку армії.

В своїй боротьбі за владу із Насутіоном Сукарно почав використовувати подвійну тактику. По-перше, він хотів заручитися підтримкою з боку політичних партій, особливо тих, що базувались на Яві. По-друге, він шукав допомоги з боку військових сил Індонезії крім, зрозуміло сухопутних, що були на сто відсотків лояльні до Насутіона. Командуючий повітряними силами країни Сурджаді Сурджадарма негативно ставився як до політики, яку впроваджував Насутіон, так й до самого Насутіона. Дружина командора Сурджадарми займала активну «ліву» позицію й раніше у 1948 році була навіть затримана за наказом Насутіона.

Й в загальні повітряні та морські сили країни дуже зневажливо ставились до сил сухопутних, вважаючи, що їх роль у перемоги Революції, існуванні Республіки Індонезія, захисті суверенітету недооцінена суспільством Індонезії. Таким чином командування повітряних сил країни більше схилилось до співпраці із Сукарно, аніж до створення могутнього союзу усіх видів збройних сил Республіки Індонезія.

PSI та Masyumi ще раз спробували протистояти «керованій демократії», що закінчилось повним фіаско. У березні 1960 року новообрана нижня палата парламенту, тобто DPR, відмовилась, завдяки спільному голосуванню PSI та Masyumi, затвердити урядовий бюджет. Сукарно у відповідь власноруч ратифікує бюджет та розпускає парламент. Пізніше він проголошує щодо скликання DPR-Gotong Royong, де останній термін значить «кооперація між сусідами». Під тиском Хатти та декотрих військових вищих рангів PSI та Masyumi створюють Liga Demokrasi (Демократична ліга).

У червні, після повернення Сукарно з чергового візиту до інших держав світу, Ліга перестала існувати. Було скликано DPR-Gotong Royong, що налічував 283 члена. Більше половини місць, а саме 154, отримали профспілки та трудові союзи, але слід зазначити, що більшість членів цих спілок та союзів були активними членами різних партій, окрім Masyumi та PSI, які не отримали жодного місця в новоствореній нижній палаті парламенту. Комуністи отримали приблизно чверть усіх місць у парламенті, а Лукман був призначений одним з віце-спікерів. У той же час було зібрано тимчасову верхню палату парламенту, у якій Аїдіт отримав пост замісника голови.

Індонезійська спільнота, а саме її мусульманська більшість, стала свідком перемоги у галузі політики традиціоналістів (NU) над модерністами (Masyumi). У серпні 1960 року Masyumi та PSI були заборонені з огляду на їх постійний спротив встановленню «керованої демократії», провокації, спрямовані проти уряду та особисто проти Сукарно, причетність до діяльності PRRI.

Вирішивши проблему із опозицією, Сукарно звернувся до своєї ж ідеї, над якою він почав замислюватись ще у 1926 році, а саме до поєднання у внутрішній політиці націоналізму, Ісламу та марксизму. Ця ідея отримала назву Nasakom, скорочення від слів Nasionalisme, Agama, Komunisme (Націоналізм, Релігія, Комунізм). Зрозуміло, що ця доктрина мала на меті співпрацю трьох партій й: PNI (націоналізм), NU (Іслам), PKI (комунізм). Якщо перші дві партії мали представництво в уряді країни, то комуністи ще ні, й, за задумом Сукарно, цілком слушно було б їх туди ввести для втілення у життя його ідеї. Але це було всупереч інтересам військового лобі.

Наприкінці липня 1960 року комуністи розкритикували члена уряду Субандрію, якого звинуватили у погіршенні зносин з Китайською Народною Республікою, та військових, які ніяк не

могли покласти край повстанцям з PRRI. У відповідь військові схопили усіх членів Політбюро Компартії і тільки втручання Сукарно допомогло звільнити їх на волю. Командуючі армією на місцях, а саме генерали Південної Суматри, Південного Сулавесі та Південного Калімантану заборонили Комуністичну партію та почали арешти її членів. Лідери Компартії на чолі з Аїдітом зрозуміли, що тільки кооперація із президентом країни допоможе лівим протистояти індонезійським військовим.

На початку 1960 року Нідерланди зробили спробу створення нової незалежної держави на Папуа. Звісно, що незалежною ця нова країна була б тільки на папері, а в іншому повністю підлегла європейському впливу. Нідерланди заявили, що під їхнім наглядом будуть проведені вибори до майбутнього парламенту країни та урядових органів. У серпні 1960 року Республіка Індонезія офіційно розриває дипломатичні відносини із колишнім колонізатором. Сукарно оголошує щодо створення Національного Фронт, що мав на меті не тільки звільнення Західного Папуа та подальшого приєднання цієї території до Індонезії, але цей новостворений президентський Фронт також був закликаний замінити Національний Фронт Визволення Західного Папуа, що керувався військовими. Лідери комуністів Аїдіт та Нджото увійшли до керівного складу Фронт Визволення. Від цього моменту індонезійські збройні сили невеличкими загонами почали відбувати до Іріану. Компартія ж розвернула серйозну ідеологічну війну проти Нідерландів, застосовуючи увесь спектр заходів для ведення подібної війни: демонстрації, друк листівок, проведення відкритих лекцій тощо.

Можливе військове вторгнення індонезійських збройних сил до Західного Папуа потребувало коштів. Військові та уряд звернулись до Радянського Союзу, яке охоче відкликнулось стосовно надання допомоги у боротьбі проти імперіалізму, насправді сподіваючись цим послабити позиції США та КНР у регіоні. Ще у січні 1960 року під час свого візиту до Джакарти Генеральний секретар Комуністичної партії СРСР Микита Хрущов надав індонезійській стороні кредит у розмірі 250 мільйонів американських доларів. А вже рівно через рік у січні 1961 року Насутіон у Москві отримав 450 мільйонів тією ж валютою на купівлю зброї в СРСР. Було закуплено найновітніша зброя: бомбардувальники, винищувачі, морська техніка. Внаслідок модернізації армії зросла і її кількість: наприкінці 1962 року кількість збройних сил країни налічувала 330 тисяч осіб. З огляду на посилення дружніх стосунків між СРСР та Республікою Індонезія Сполучені Штати Америки також заворушились, намагаючись не втратити свого впливу в регіоні. Новообраний президент США Джон Ф. Кеннеді запропонував вирішення питання Західного Папуа або Західного Іріану за допомоги дипломатичних засобів.

15 серпня 1962 року завдяки плідній праці індонезійської дипломатії було підписано Нью-Йоркський договір за яким було створено UNETA (United Nations Executive Temporary Authority, Тимчасовий виконавчий орган Організації Об'єднаних Націй). Ця тимчасова комісія повинна була приготувати процес передання Західного Папуа від Нідерландів до Республіки Індонезія. Слід зауважити, що у договорі було прописано, що після офіційного влиття Західного Папуа до складу Республіки Індонезія, уряд країни має шість років (тобто до 1969 року) для створення відповідних умов для проведення референдуму серед місцевого населення (Act of free choice), на якому мешканцями Західного Папуа буде вирішуватись питання долі регіону.

У той же час військові досягли перемоги на внутрішньо дипломатичній арені: переговори з повстанськими силами в Індонезії, що тривали з 1958 року, в кінці кінців принесли результат у вигляді майже повного складення повстанцями зброї. Лідери повстанців на Суматрі Сімболон, Зулкіфлі Лубіс, Сумуал, Шафруддін, Натсір та інші були привезені до Джакарти. Лише Сумітро Джджохадікусумо до 1967 року знаходився за кордоном. Повстанці Ачеху, члени Даруль Ісламу на Західній Яві, послідовники Кахара Музакара відмовлялись тисячами від подальшої війни проти Джакарти. Сам Кахар Музакар переховувався серед пагорбів Південного Сулавесі до тих пір, доки його не було вбито у лютому 1965 року. Взагалі до кінця жовтня 1961 року приблизно 100 тисяч повстанців припинили свою боротьбу проти центрального уряду. Сукарно бажав, щоб лідери повстанців були жорстко наказані за свої злочини проти легітимної влади в Індонезії. Військові ж обмежились домашнім арештом або підпискою про невийзд з міста для Шафруддіна та його товаришів, що довело президента до сказу.

Сукарно вдалось умовити Насутіона більш жорстко поставитись до заколотників. Можливо, що цьому «посприяв» ще один замах на життя Сукарно, скоєний під час його візиту до Південного Сулавесі. Насутіон, щоб якимось згладити провину за недбалу організацію заходів щодо безпеки, погодився застосувати більш жорсткі санкції по відношенню до учасників повстанського руху. У січні 1962 року Шафруддін, Натсір, Сімболон та інші лідери Masyumi та PSI були опинились у тюрмі.

Шахрір, старий ворог Сукарно, також був затриманий, але з огляду на його дуже слабе здоров'я, йому було дозволено залишити Індонезію і поїхати на лікування до Швейцарії, що було вже дуже запізно з огляду на стан Шахріра. Таким чином у тюрмах знаходились ті, що ще зовсім недавно разом із Сукарно очолювали Революцію та будували нову країну.

Спираючись на усе вищесказане, зробимо висновок, що реформування індонезійського суспільства відбувалось за планом Сукарно, який все більше і більше централізував владу у власних руках. Однак усі реформи зазначеного періоду були виключно політичного характеру, інші галузі, перш за все, економічна, залишались без уваги з боку лідера країни. Ці реформи знов довели, що видатний політичний діяч та оратор Сукарно, був слабким економістом та фінансистом. Однак не будемо заперечувати й досягнення діючої влади, саме у цей час уряд Індонезії досягає великої перемоги над сепаратизмом в межах країни, було встановлено підвалини для можливого влиття до складу Індонезії Західного Папуа. Негативною рисою можна вважати відсутність порозуміння серед політичних сил в країні, намагання військових забрати владу у свої руки. З'явилися нові вектори політичного протистояння, головним з яких стало протистояння військових та комуністів. Тобто із проголошенням «Керованої демократії» не никла та сумбурність в індонезійському житті, притаманна останнім рокам перед встановленням нової політико-ідеологічної системи.

Джерела та література

1. Adams C. Sukarno: an Autobiography as Told to Cindy Adams. – New York: Bobbs Merrill, 1997.
2. Feith, H. & L. Castles. Indonesian Political Thinking, 1945-1965. – Ithaca: Cornell University Press, 1970.
3. Feith H. The decline of constitutional democracy in Indonesia. – Ithaca: Cornell University Press, 1962.
4. Harvey B.S. PERMESTA Pemberontakan Setengah hati. – Jakarta: Grafiti, 1989.
5. Hindley D. The Communist Party of Indonesia, 1951-1963. – Los Angeles: University of California Press, 1966.
6. Lesmana T. Dari Soekarno Sampai SBY. – Jakarta: Gramedia Pustaka Utama, 2009.
7. Lev D.S. The Transition to Guided Democracy: Indonesian Politics 1957-1959. – Ithaca: Cornell Modern Indonesia Project, 1966.
8. Mortimer R. Indonesian Communism under Sukarno. – Ithaca: Cornell University Press, 1974.
9. Noer D. Partai-Partai Islam Di Pentas Nasional 1945-1965. – Jakarta: Pustaka Utama Grafiti, 1987.
10. Susunan Kabinet Republik Indonesia 1945-1970. – Jakarta: Paramita, 1970.
11. Weinstein F.B. Indonesian Foreign Policy and the Dilemma of Dependence: from Sukarno to Suharto. – Ithaca: Cornell University Press, 1976.
12. Yusuf S.E, U. Basalim. Reformasi Konstitusi Indonesia; Perubahan Pertama UUD 1945. – Jakarta: Pustaka Indonesia Satu, 2000.

УДК 94 (437)

Р.М. Постолюкський

ЧЕХОСЛОВАЦЬКА РЕФОРМА 1968 Р.: ВНЕСОК ІНТЕЛЕКТУАЛІВ У ЇЇ ТЕОРЕТИКО-КОНЦЕПТУАЛЬНЕ ОБҐРУНТУВАННЯ

У статті аналізуються програмні документи КПЧ та інших громадських організацій, у яких висвітлено різні підходи та теоретико-концептуальних засади реформи політичної системи Чехословаччини періоду «Празької весни».

Ключові слова: «Програма дій КПЧ», маніфест КАНу, маніфест «2000 слів».

В статті анализируются программные документы КПЧ и других общественных организаций, в которых отражены различные подходы и теоретико-концептуальных основах реформы политической системы Чехословакии периода «Пражской весны».

Ключевые слова: «Программа действий КПЧ», манифест КАНу, манифест «2000 слов».

This article analyzes the policy documents of the CPC and other public organizations, which highlights the various approaches and theoretical and conceptual foundations of the reform of the political system in Czechoslovakia period Prague Spring.

Key words: The Programme of Action of the CPC, manifesto KAN, manifesto 2000 words.